

Домашнє завдання

13.12.2025

1-А клас Савлюк І.

Мовлення:

1. Як святкують Святвечір та Різдво в Україні?
2. Повторити колядку: «Прилетіли Ангелята».
3. Вивчити віншування за бажанням. (Додаток 1)
4. Допоможіть учням послухати казку: «Диво на Святвечір». (Додаток 2)

Читання:

1. Буквар частина 1 ст. 66-69 – читати букву Дд.
2. Розчитувати Дд з додаткових листів.
3. Повторити вивчені букви для підсумкового оцінювання.

Письмо:

1. Зошит з друкованою основою – написати Дд з обидвох сторін.
2. Проговорити слова зображені поруч.
3. Червоний зошит – виконати вправу з Букварика сторінка 68. (З поданих літер скласти слова)

Приклад: сад, лід...

Віншування на Різдво (Додаток 1)

Нехай малий Ісус на сніні,
Що в темну ніч
На світ прийшов,
Дарує вам і Україні
Надію, Віру і Любов!

Диво на Святвечір (Додаток 2)

У нас в Україні багато гарних традицій. Святкуються родинами і Різдво, і Великдень, і ще багато різних свят. Сьогодні я розповім про дівчинку Яринку, і про диво, яке трапилося з нею на самий Святвечір.

Отож у Яринки велика родина, котра на великі свята збирається разом за одним святковим столом. Так вже склалося, що в їхній будинок, де живе дівчинка з батьками й бабусею, на самий Святий вечір з'їжджаються всі рідні дядечки й тітоньки зі своїми дітьми. Отоді стоїть в будинку такий гамір та рух, наче на

вокзалі. Всі щось розповідають, сміються, застеляють столи, а діти бігають, граючись і галасуючи. Яринці щойно виповнилося сім років, тому вона почувається вже геть дорослою й залюбки допомагає в усьому рідним без зайвих нагадувань.

Як і годиться, матуся з бабусею наготували дванадцять пісних страв. Яринка теж допомагала. Пампушки цукровою пудрою посипала, узвар в глечик наливала, родзинки у кутю додавала, не сиділа без діла. Коли засвітили різдвяну свічку і, помолившись, сіли до столу, почалися розмови, от бабуся й сказала:

– Сьогодні добрі господарі повинні нагодувати всіх домашніх тварин, щоб ні одна жива душа у Святий вечір не лишалася голодною.

– Бабусю, а якщо немає домашніх тваринок? – спитала Яринка.

– Тоді треба вечерею поділитися з тими, хто не має домівки, – відповіла бабуся.

Далі, за столом, почали лунаати колядки, віншування, сміх та гамір великої родини. Яринка тихенько вийшла з-за столу і поглянула у вікно. А там, у світлі вуличних ліхтарів, кружляли великі й лапаті сніжинки. Вони мерехтіли й виблискували, наче небачені коштовності. Раптом сніг почав падати ще густіший і дівчинка побачила, як в сніговому мареві з'явилася красива жінка у білосніжному вбранні. Сніжинки танцювали навкруг неї у веселому танку, а вона повільно підійшла до воріт Яринчиного двору й зупинилася. А потім, повернувши голову до вікна, привітно посміхнулася. Дівчинка від несподіванки часто-часто закліпала оченятами. А диво-пані махнула Яринці рукою раз і вдруге, запрошуючи вийти у двір. Кивнувши у відповідь, дівчинка вийшла тихенько з кімнати. Вдягла швиденько шубку, шапочку й рукавички та вийшла на поріг.

– Ви мене кликали? – спитала Яринка, геть забувши привітатися.

– Так, Яринко, кликала. Ти не бійся мене, нічого лихого я тобі не заподію, – озвалася диво-пані.

– А хто Ви? – знову спитала дівчинка.

– Мене звать Сніговицею, – посміхаючись, відповіла незнайомка. Але зараз мова не про мене. Скажи, ти пам'ятаєш, що казала за вечерею бабуся про тварин?

– Так, пам'ятаю, – відповіла ще більш здивована Яринка.

– Поглянь, будь ласка, он туди, – показала пані Сніговиця рукою на лавку навпроти Яринчиних воріт.

Дівчинка глянула, і побачила невелику коробку з-під взуття, геть засипану снігом.

– Що це? – спитала мала.

– Підійди ближче не бійся, – відказала білосніжна пані.

Яринка мерщій кинулася до коробки й відкрила її, а там... Геть ще маленьке, біле пухнасте кошенятко. Було видно, що воно дуже змерзло, бо сильно трусилося. А коли дівчинка простягла до нього рученята, тихенько нявкнуло, ніби заплакало. У Яринки аж у носіку защипало, теж захотілося плакати від жалю.

– Хто ж тебе тут покинув у такий холод? – спитала, пригортаючи свою знахідку до грудей.

– Пам'ятаєш? У цей вечір, жодна жива душа не повинна бути голодною...

– Так! Я пам'ятаю, пані Сніговице. Я заберу Сніжинку додому і нагодую, – сказала Яринка.

– В тебе добре серце дівчинко, я рада, що не помилилася. А тепер хутчіш у теплу хату, – сказала пані Сніговиця. – Мені час вже йти, бо за мною йде мій старший брат Морозенко, і до ранку дуже холодно стане. Прощай.

– До побачення, – помахала рукою Яринка, і побігла до свого дому.

На порозі ще раз озирнулася й побачила, як пані Сніговиця віддаляється й зникає у густій-густій сніговій пелені. Дівчинка ніжно пригорнула кошенятко, струсила сніг і ввійшла у теплий дім. В кімнаті вже прибирали зі столу.

– Матусенько, бабусенько, ви не повірите, – почала було Яринка, та враз примовкла, подумавши, що про таємничу зустріч вона не розповідатиме дорослим. А за хвилику додала:

– Подивіться, хто тепер у нас є, – простягла руки на котрих тремтіло біле пухнасте диво.

– Де ж ти його взяла? – спитав татусь.

– Воно під лавкою, навпроти воріт, голодне замерзло, – тихо відповіла Яринка.

– А бабуся казала, що жодна жива душа у цей вечір не має бути голодною.

– Розумнице моя, – лагідно мовила бабуся. – Ти все вірно зрозуміла й правильно вчинила. Ходімо, дамо йому теплого молочка.

– Сніжинка, мабуть, дуже зголоділа, – посміхаючись, погодилася дівчинка.

З того часу Сніжинка виросла, стала красивою білою кицькою й досі живе у Яринки. Дівчинка добре про неї дбає, і дива, що сталося на самий Святвечір не забуває.

